

ἔχλον ἢ εὐμέγεθες ξύλινον κοχλιάριον, μετὰ τὸ ὅποιον ἀναδύνουν εἰς τὴν χύτραν ἔδεσμα παρασκευαζόμενον ἀπὸ ἄλευρον ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἔχω ἀναδευτήρι, τό 'βαλα κοντὰ 'ς τὴν φωτιά καὶ μοῦ κήκε Παξ.

ἀναδευτής ὁ, Ἡπ. Θηλ. ἀναδευτέρα Μέγαρ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδύνω.

Ὁ διαταράττων διὰ ραδιουργιῶν τὴν ἡσυχίαν, ραδιουργος, παραξίας ἔνθ' ἄν.: Νὰ χαθῇς ἀναδευτέρα! Μέγαρ. Συνών. ἀνακατούρης, ἀνακατεψιάρης, ἀνακατωσιάρης, ἀνακατωσούρης, ἀνακατωτής, ἀνακατωτούρης, πειραξιάρης, σκανταλιάρης.

* **ἀναδευτός** ἐπίθ. ἀναδευτὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδύνω.

Συμπεφυρμένος, ἀνακατωμένος: Ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἀνακατωμένος σὲ νία παλαιοδουλεία (ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἀνακατωμένος εἰς μίαν παλαιοδουλεία).

ἀναδύνω σύννηθ. ἀναδύνου βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πελοπν. (Μάν.) ἀναδύνω Κρήτ. Κῶς ἀναδέγγον Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἀναδύνω.

Α) Κυριολ. 1) Ἀνακινῶ, ἀναταράττω, ἐπὶ μάξης ὑγρᾶς ἢ ἡμιρρευστοῦ σύννηθ. καὶ Τσακων.: Ἀναδύνω τὴν μουσταλευριά - τὸ φαγεῖ κττ. σύννηθ. || Παροιμ. Ὅσοι τ' ἀναδύνεις τὰ σκατά, τόσο βρομοῦν (ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀνακινῇ τις ρυπαρὰς ὑποθέσεις) Ἡπ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Συνών. ἀνακατεύω, ἀνακατώνω, ἀναμίγω. β) Ἀναζυμώνω τι, συνήθως τὸ προζύμι πολλαχ.: Ἀναδύνω τὸ προζύμι Ἡπ. Ἀναδύνω τὸ ζ'μάρ Προπ. (Ἀρτάκ.) Συνών. ἀναδίνω **A 5**, ἀναδορώω **1**, ἀνακινῶ, ἀναμίγω, ἀναπήζω, ἀναπιάνω. γ) Κάμνω φύραμα ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,193: Παροιμ. Γιὰ τὸ ζαγάρι ἀναδύνουσι τὰ πίτουρα (ἐπὶ οὔτιδανου προσδοκῶντος νὰ μετάρχη τιμῶν προωρισμένων δι' ἄλλους). δ) Συνδανιλίζω, ἐπὶ πυρὸς Πελοπν. (Δημητσάν. Οἶν.): Μὴν ἀναδύνῃς τὴν φωτιά, ἄσ' τὴν νὰ πιάσῃ Δημητσάν. Συνών. ἀναγκάζω **A 6**, ἀνακαρῶω (II), ἀνακατεύω, συνταυλίζω. 2) Κινῶ, ἀνακινῶ Βιθυν. Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.) Κέρκ. Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Ἡλ. Μαζαίικ. Μάν. Σουδεν. Σπάρτ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 32 — Λεξ. Δημητρ.: Ἀναδύνει τ' ἀγκίστρια Παξ. Τί ἀναδύνεις τὴν γλῶσσα σου; Μάν. Τί ἀναδύνεσαι σὰν τὸ σκουλήκι; αὐτόθ. Τὰ σκουλήκια τοῦ τυριοῦ τὰ λέμε πηδοῦλλα, ἐπειδὴ ἀναδύνονται Σουδεν. Ἀναδύνεται τὸ παιδί 'ς τὴν κοιλία τῆς μάνας Σπάρτ. Ἀναδύνει τ' οὐρά τ' σὰν φιδὴ Αἰτωλ. Κοίταξε ψηλὰ κ' εἶδε ἀστέρια πλῆθος νὰ λάμπουν, ν' ἀναδύνονται ΔΒουτυρ. ἔνθ' ἄν. Τ' ἀρέσει ν' ἀναδύνῃ τὲς ντροπὲς τῆς γειτονίας Λεξ. Δημητρ. Καὶ ἀμτβ. κινεῖται Ἡπ.: Φρ. Ἀναδύνει ἀκόμα! (ἐπὶ μελλοθανάτου, ὅστις δεικνύει ἀκόμη σημεῖα ζωῆς). Συνών. ἀναμίγω, σαλεύω. 3) Ἐπαναφέρω, παρουσιάζω τι ἐκ νέου Πελοπν. (Λάστ.): Τὸ χέλυ ἐννῆα ἀστένεις ἀναδύνει καὶ ἐννῆα θεραπύει (κατὰ λαϊκὴν ἀντίληψιν ἡ ἔγχελυς ὡς τροφή ἐπαναφέρει ἀσθένειαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπασχέ τις ἄλλοτε).

Β) Μεταφ. 1) Ἐμβάλλω εἰς ταράχην, διαταράττω τὴν ἡσυχίαν, κάμνω ἄνω κάτω Ἡπ. Θεσσ. Κρήτ. Λευκ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μεγαλόπ.) Σκυρ.: Τί μᾶς ἀναδύνεις; Ἡπ. Ἐρθε ἢ ἀναποδασμένη καὶ μᾶς ἀνάδενε οὔλοι Σκυρ. Οἱ ἄνθρωποι ἀναδύνουσαν μέσα 'ς τοὺν χουρὸ Θεσσ. Οἱ δεῖνα ἀναδύνουσι Κρήτ. Συνών. ἀνακατεύω, ἀνακατώνω.

2) Μέσ. ἀναμειγνύομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις Ἡπ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.): Τί ἀναδύνεσαι σὺ 'ς τοῖς δουλείς μας; Ἡπ. Ὁ οὔλα ἀναδύνεται Μάν. Μεσσ. Συνών. ἀνακα-

τεύομαι (ιδ. ἀνακατεύω) ἀνακατώνομαι (ιδ. ἀνακατώνω), ἀναμίγομαι (ιδ. ἀναμίγω).

ἀναδέχομαι Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἄ. ἀναδέχουμι Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ. ἀναδέχουμ' Σαμοθρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναδέχομαι = λαμβάνω, ἀναλαμβάνω, δέχομαι, περιμένω, ἐγγυῶμαι.

Δέχομαί τινα ἐπισκεπτόμενόν με ἢ ἐξ ἀποδημίας ἐπανερχόμενον: Τὸν ἀναδεχτήκανε με μεγάλες χαρὲς Σαρεκκλ. Τὸν ἀναδέχκι μὴ καλὸ τρόπον Αἰν. || Φρ. Καλῶς τὸν ἀναδεχτήκατι! (εὐχὴ πρὸς τοὺς οἰκείους τοῦ ἐξ ἀποδημίας ἐπανελθόντος) Αἰν. Καλῶς νὰ τὸν ἀναδεχτήτι! Σαμοθρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 2952 (ἐκδ. JSchmitt) «γλυκία τὸν ἀναδέχτηκεν, μετὰ τιμῆς μεγάλης, | εὐεργεσίαν τοὺς ἐποικεν ἄλογα καὶ φαρία». Πβ. δέχομαι.

ἀναδεχτόνυφη ἢ, ἀμάρτ. ἀναδεχτόν'φ' Ἡπ. (Λογ-κιάδ.) ἀν'δεχτόν'φ' Ἡπ. (Λογκιάδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀναδεχτός καὶ νύφη.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἀναδεχτοῦ (ιδ. λ.) ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀναδεχόμενον.

ἀναδεχτός ὁ, λόγ. σύννηθ. ἀναδεχτός Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ λογ. ἀναδεχτός σχηματισθέντος ἐκ τοῦ ὁμοίως λογίου ρ. ἀναδέχομαι εὐχρηστοῦ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ ἐπὶ τοῦ ἀναδεχομένου ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν βαπτιζόμενον. Ὅτι ἡ λ. ἱκανῶς παλαιὰ μαρτυρεῖ τὸ θηλ. ἀναδεχθῇ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἀνεδέχθην εὐρισκόμενον εἰς Νομοκάν. τοῦ 16ου αἰῶνος.

1) Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀναδέχεται τις ἐκ τῆς κολυμβήθρας κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος ἔνθ' ἄν.: Οὐ δεῖνα εἶναι ἀναδεχτός μ' Αἰτωλ. || Παροιμ.

Πρὲς ὁ νουνός νὰ 'χῃ ντροπὴ καὶ ἀναδεχτός νὰ γινώθῃ (ὀφείλει τις νὰ σέβεται τοὺς ἀνωτέρους, αὐτοὶ δὲ νὰ φέρονται καθὼς πρέπει) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 264,247. Συνών. ἀναδεξιμαῖος **1**, ἀναδεξιμί, ἀναδεξιός **1**, ἀναδεχτούρι **1**, ἀναθετός, βαφτισιμαῖος, βαφτισιμίδι, βαφτιστήρι, βαφτιστικός, δεξιμάτης, φιλιότσος.

2) Ἐνεργ. ἐκεῖνος ὅστις ἀναδέχεται ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν βαπτιζόμενον ὡς τέκνον πνευματικόν Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ. — Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 65: Τοὺς βαφτιστικούς τοὺς λέμε καὶ ἀναδεχτούρια, ὅπως καὶ τοὺς νουνούς τοὺς λέμε ἀναδεχτοὺς Ἀδάμ ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀνάδοχος, δεξάμενος (ιδ. δέχομαι), νουνός.

ἀναδεχτούρα ἢ, Ἡπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδεχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

Κόρη τὴν ὁποίαν ἀναδέχεται τις ἐκ τῆς κολυμβήθρας.

ἀναδεχτούρι τό, Ἡπ. κ. ἄ. — Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 65 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀναδεχτοῦρ' Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδεχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρι.

1) Ἀναδεχτός **1**, ὁ ιδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐχει ἓνα σωρὸ ἀναδεχτούρια Λεξ. Δημητρ. Τοὺς βαφτιστικούς τοὺς λέμε καὶ ἀναδεχτούρια Ἀδάμ ἔνθ' ἄν. Νὰ σοῦ ζήσῃ, νουνέ, τ' ἀναδεχτοῦρι σου! Ἡπ. 2) Τὸ τέκνον τοῦ ἀναδεχτοῦ Ἡπ.

ἀναδίνω, ἀναδίδω Δ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀναῖω Κάρπ. ἀναδινῶ Κύπρ. ἀναδῶ Χίος (Ἀμάδ.) ἀνεδίδω Α. Κρήτ. ἀνεδίω Χίος ἀναδίνω κοιν. ἀναδίνου βόρ. ιδιῶμ. ἀναδούνω Κύθηρ. ἀνεδίνω πολλαχ. ἀνιδίνου Ἰμβρ. Λέσβ. Λήμν. Σαμοθρ. ἀναδώνω πολλαχ.

ἀναδώνου Σκῦρ. ἀνεδώνω Θράκ. Πάρ. κ. ἄ. 'ναῖδω Σύμ. 'νεδίω Χίος 'νεδῶ Ρόδ. 'νεῶ Ρόδ. 'νέω Ρόδ. 'ναδίν-νω Σύμ. 'νουθίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) 'ναδώνω Εὐβ. (Κονίστρ.) 'ναδών-νω Κῶς Σύμ. 'νεδώνω Ρόδ. Μετοχ. ἀναδομένος πολλαχ. ἀνεδομένος Α.Κρήτ. ἀνιδου-μένους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναδίδωμι. Τὸ ἀναδίδω καὶ παρὰ Βλάχ., τὸ δὲ ἀναδίνω καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. ἀναδῶ κατὰ ΓΧατζιδ. ἐκ τοῦ ἀναδίδω διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπ. ἀναδίω - ἀναδίω. Ἰδ. Ἀθηνᾶν 28 (1916) Λεξι-κογρ. Ἀρχ. 113. Ἐκ τοῦ ἀναδίω καὶ ὁ τύπ. ἀναδκίω. Τὸ ε τοῦ ἀνεδίνω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἀνέδωσα. Ἡ μετοχ. ἀναδομένος καὶ παρὰ Βλάχ.

Α) Μετρ. **1)** Ἐκφύω βλαστούς, βλαστάνω, ἐπὶ γῆς καὶ δένδρων Ἡπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀναδίδωμι): Τὸ δέδρο ἀναδίνει Ἡπ. Ἀναδίνει ὁ κάμπος καταπράσινα τ' ἀστάχνα Λεξ. Δημητρ. Ἀνάδουκι οὐ τόπους (ἐβλάστησε λεπτὴν χλόην κατόπιν βροχῆς) Καλαμπάκ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 3,58 «ὅσα τε ἡ γῆ ἡμῶν ἀνεδίδου ὥραϊα πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφέροντες». **2)** Ἐκβάλλω, ἐκπέμπω (α) Ὀσμὴν Ἡπ. Κέρκ. Μῆλ. — ΚΠα-σαγιάνν. Μοσχ. 56 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,135: Τὰ χάρβαλα πατώματα ἀνάδιναν μὲν μυρωδιὰ Κέρκ. Τὸ φασὶ ἀνεδίνει βρομὰ Μῆλ. Ἀνάδωνε ποδαρίλα ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. Ἡ γαλασιδα... καὶ τὸ χαμωκέρασσο ἀνάδιναν βαρεῖα μυρουδιὰ ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πλουτάρχ. Θεμιστ. 8,30 «λίθος τῇ χειρὶ τριβόμενος καὶ χροῖαν καὶ ὀσμὴν κροκίζουσιν ἀναδίδωσι». (β) Φλόγα Κέρκ. κ. ἄ. — ΛΜαβίλ. Ἔργα 63: Τὸ καντήλι ἀνάδωκε μὲν ἀναλαμπὴ Κέρκ. Ἀπὸ τὸ σκιωμένο σιῆθος τοῦ ἀνάδινε φωτιὰς ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 3,88 «τὴν νύκτα φαίνεται πῦρ ἀναδιδούσα πολὺ καὶ τῆς ἡμέρας καπνόν».

(γ) Καπνὸν Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀναδίδωμι): Ἀναδίνει καπνοὺς τὸ ἡφαίστειο. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. ἀνωτ. (β).

(δ) Ἡχον Θεσσ. κ. ἄ. — ΛΜαβίλ. Ἔργα 112: Ἄσμ.

Ψηλὴ φωνὴ ἀνέδωκε ὅσο κι ἂν ἡδυνήθη

Θεσσ. — Ποίημ.

Τὸ νερὸ ροβολᾷ | ἀπ' τὸ βράχο ψηλὰ
καὶ ἀναδίνει γλυκύτατον ἦχο

ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν. **3)** Ἀναβλύζω, ἐπὶ ὕδατος καὶ ὑγρασίας, τοῦ ἀντικ. ἐνίοτε παραλειπομένου ὡς εὐκόλως ἐννοου-μένου σύννηθ.: Τὸ βαρικὸ ἀνάδωκε νερὸ (βαρικὸν = τόπος ὑγρὸς) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἡ γῆ ἀναδίνει ὑγρασία Κεφαλλ. Τὸ σπῖτι ἀνεδίνει ὄγρασιὰ Μῆλ. Ἀναδίνει ὁ τοῖχος τὴν ὑγρα-σία Κύθηρ. Ἀνεδίνει ὁ τοῖχος Θράκ. (Μυριόφ.) Ἡ στάμνα ἀνεδίδει Χίος Ἀνεδίδει τὸ σπῖτι Α.Κρήτ. Ἀνέδουσι τοῦ κατώγ' κι μουχλιάσαν τ' ἄχυρα Λήμν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολυδ. 1,238 «ῥῥωρ ἀναδιδούσα ἡ γῆ». Συνών. ἀζουδκίω, ἀναδοτῶ 1, ἀναζουδκίω, ἀναλείχω, ἀνα-ξερνῶ. **4)** Διαβρέχω, ὑγραίνω Εὐβ. (Κύμ. Κονίστρ.) Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.: Ἀνάδωκε τὰ ροῦχα (τὰ ἔβρεξε διὰ νὰ τὰ τοποθετήσῃ εἰς τὸ κοφίνι τῆς μπουγάδας) Κύμ.

5) Ζυμώνω ἐκ νέου, ἀναζυμώνω, συνήθως διὰ προζύμι, τὸ ὅποιον διαβρέχεται πρὸς ἀναζύμωσιν καὶ ἐπαύξησιν τῆς ποσότητός του Σκῦρ.: Ἀνάδωσα τὸ προζύμι. Συνών. *ἀναδέρνω, ἀναδεύω Α 1 β, ἀναδορῶνω 1, ἀνακινῶ, ἀναμίγω, ἀναπήζω, ἀναπιάνω. **6)** Κτυπῶ, πλήττω (ἐνν. εἰς τὸ μυαλὸ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀπλοῦ δίνω) ἐν τῇ φρ. ἀνεδίδει μου = ἀνησυχῶ, στενοχωροῦμαι Α.Κρήτ.: Ἀνεδίδει μου πλῆξ, λείπουνε τὰ παιδιὰ μου καὶ φοβοῦμαι μὴ πᾶ νὰ πάθανε πρᾶμα. Πβ. φρ. αὐτόθ. μοῦ δίδει 'ς τὸ μυαλὸ = τρελλαίνομαι. **7)** Ἀναξέω, ἐρεθίζω, ἐπὶ πληγῆς

ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 55: Οἱ περασμένες πίκρες τῆς ἀνάδιναν τὴν πληγὴ, τῆς φέρνανε 'ς τὰ χεῖλη πρὸ πολὺ τὸ μοιρολόγι καὶ τ' ἀνάθεμα 'ς τὰ περασμένα τῆς.

Β) Ἀμτβ. **1)** Βλαστάνω, φυτρώνω (Νουμᾶς ἔτ. 1914 σ. 248) — Λεξ. Πρω.: Τὸ μισίρι μαράθηκε πριχοῦ ἀναδῶση (σχῆμα λόγου, ἦτοι μαράθηκε πολὺ ἐνωρίς, μόλις ἐφύ-τρωσε. μισίρι = ἀραβόσιτος) Νουμᾶς ἐνθ' ἀν. **β)** Εὐδο-κιμῶ, προοδεύω, ἐπὶ φυτῶν Ἡπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ. ἄ.: Ἀπὸ τῆ βροχῆ ἀνάδωκαν τ' ἀρα-ποσίτια Βούρβουρ. **γ)** Ἀναλαμβάνω τὰς σωματικὰς δυνάμεις, ἀναρρωνύω Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀνάδωκε ὁ ἄρρωστος Βούρβουρ. Συνών. ἀνα-ζουμῶνω, ἀναζῶ Α 1, ἀνακαρῶνω (Ι), δυναμώνω, καρδαμώνω. Συνών. φρ. παίρνω ἀπάνω μου.

δ) Βελτιώνομαι, ἐπὶ καιροῦ Θεσσ. (Αἰβάν.): Ἀνάδουκι κι βγῆκα (εἰς τὸ ἀνάδουκι ὑποκ. ἐνν. ἡ λ. καιρός). **ε)** Μετριάζομαι, καταπαύω, ἐπὶ βροχῆς (ἐκ τῆς φρ. ἀνάδωκε ὁ καιρός = ἐβελτιώθη, πῆρε ἀπάνω του ἐνν. διὰ τῆς παύσεως τῆς βροχῆς, κατήντησε τὸ ρῆμα εἰς τὴν ἀντί-θετον σημ.) Θεσσ. (Αἰβάν.): Ἀνάδουκι ἡ βροχῆ. **ς)** Ὑφίσταμαι τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἐπὶ ζύμης Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύπρ.: Ἀνέδουσι τοῦ ζ'μάρ Ζαγορ. Συνών. ἀναζυμώνω 2, ἀνεβαίνω, φουσκώνω. **ζ)** Ζυμοῦ-μαι πλέον τοῦ δέοντος, ἐπὶ ζύμης Κύπρ.: Ἀρρῆσες νὰ διαρτίσης τὸ ψωμὶν ποὺ ζύμωσες τῇ ἀνάδωσιν. **2)** Ἀνα-φαίνομαι, ἐμφανίζομαι, ἐκδηλώνομαι Κεφαλλ. Κύπρ. κ. ἄ. — Λεξ. Μπριγκ.: Ἀνάδωκε ἡ λαδγὰ Κεφαλλ. Τοῦ ἀνάδωσαν οἱ ζωχάδες αὐτόθ. Ὅταν ἦρτα ἤμουν καλά, ἀλλὰ ὕστερα ἀνάδωσάν μου οἱ κόποι τῆς στράτας Κύπρ. Ἀναδῶσαν του οἱ κρυάδες - τὰ κρυολογήματα αὐτόθ. Ἀνέδωσέν του ἡ ἀρρώ-σκια αὐτόθ. Πβ. ξαναδίνω, χτυπῶ. **3)** Ἐκπέμπω δυσάρεστον ὀσμὴν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νίσουρ. κ. ἄ. — Λεξ. Πρω.: Ἀναδίνει ἡ καταβάθρα Λεξ. Πρω. Ἀναδώνει τὸ ψάρι ποὺ εἶχες κλεισμένο 'ς τὸ ντινλάπι αὐτόθ. Ἐν πα-λαιὰ τὰ κρυάτα τῇ ἀνάδωσασιν Κύπρ. Τὸ χτεσινὸ γαχνὶ ἀναδκίᾷ αὐτόθ. Συνών. βρομῶ. **4)** Ἀναδίδω φλόγα, ἀνάπτω, ἐπὶ πυρᾶς Πελοπν. κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. 496: Ἀνάδωκε ἡ φωτιὰ Πελοπν. **β)** Μεταφ. ἐντεινόμεναι, ἐνισχύομαι Πελοπν.: Ἀνάδωκε ὁ καβγᾶς (ἔρις, φιλονικία)

5) Καθίσταμαι ὑγρὸς, διαβρέχομαι, ὑγραίνομαι σύννηθ.: Ἀνάδωκε τὸ στρῶμα - τὸ ψωμί. Ἀνάδωκε τὸ ροῦχο. Ἀνά-δωκε ὁ καφὲς καὶ δὲν ἀλέθεται πολλαχ. Ἐρριξε καλὴ βροχὴ κι ἀνάδωκε ἡ γῆς ΔΛουκόπ. ἐν Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 265. Σπίρτα ἀνεδομένα Α.Κρήτ. Συνών. ἀναδοτῶ 2, ἀναδωκιάζω, ἀναρρίχνω. **β)** Διατηροῦμαι εἰς κατάστασιν ὑδαρῆ κατὰ τὸ ψήσιμον, δὲν στερεοποιου-μαι, ἐπὶ ἄρτου ἀτελῶς ψηνομένου ἔνεκα τῆς κακῆς ποιό-τητος τῶν ἀλεύρων Ἡπ.: Ἀνακρούει κι ἀναδίνει τὸ ψωμί.

γ) Διαλύομαι ὑπὸ τῆς ὑγρασίας Θεσσ. Κρήτ. κ. ἄ.: Ἀνέδωκε τ' ἀλάτοι Κρήτ. **δ)** Τήκομαι Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.: Τὸ βούτυρο ἀναδώνει. Συνών. ἀναλειώνω, λειώ-νω. **6)** Ἰδρώνω Σκόπ.: Ἀνάδουσι τοῦ πιδί. **7)** Ἀνα-βλύζω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀναδίδωμι): Τὸ χειμῶνα 'ς τὸ κάμπο μερῆς μερῆς ἀναδίνει τὸ νερό. Συνών. ἀναβρυσ-σιάζω, ἀναβρυσῶ, ἀναβρύω 1.

ἀνάδιπλα ἐπίρρ. (Ι) Αἰγιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἐπίρρ. δίπλα.

Ἐκ τοῦ πλησίον, ἀποκοντὰ (ἡ λ. σημασιολογικῶς δὲν διαφέρει τοῦ ἀπλοῦ δίπλα): Ἄσμ.

Πῆρνε δίπλα τὰ βουνὰ κι ἀνάδιπλα τοὺς κάμπους
καὶ πῆγανε τὸν βρήκανε σὲ μὲν ψηλὴ ραχούλλα

(παίρνω δίπλα τὰ βουνὰ = προχωρῶ, βαδίζω εἰς τὰ βουνά).

